

[Marinus Sørensen.]

at det var en umulig Opgave at bygge Havn derude paa denne for Vestenstormen saa udsatte Plads. Man har ogsaa hævdet, at det vilde være en Umulighed at besejle Havnen, og endelig var der mange, der mente, at der ikke var Fiskerfartøjer til at søge Havnen, og at Havnen derfor var overflødig. I Dag vil ingen benægte, at Hanstholm Havn kan bygges, og vist heller ingen vil hævde, at den ikke kan besejles; og at der er Brug for Havnen, er en Kendsgerning. Vesterhavsfiskeriets Udvikling gaar jo fra de smaa Baade, som landsættes paa Kysten, til de store Fiskerkuttere, som nødvendigvis maa søge Havn. Det er derfor ogsaa nødvendigt, at man giver dette Erhverv saa gode Vilkaar som muligt.

Det ærede Medlem Hr. Fibiger betegnede forleden den langsomme Bygning af Havnen som en national Skandale. Nu ved jeg ikke af, at de Bevillinger, som er fastlagt til dette Arbejde, ikke er brugt op; selv om ogsaa jeg ønsker dette Arbejde fremmet saa hurtigt, som Forholdene tillader, saa vil jeg dog mene, at som Forholdene ligger ude ved Hanstholm, vil en stærk Forcering af Arbejdet let faa uheldige Følger. En betydelig større Arbejdsstyrke skal i saa Tilfælde drages derud, og engang bliver Havnen jo bygget færdig, og Arbejdsmulighederne er maaske ikke mere til Stede, et Forhold, som kan virke ret ubehageligt for Kommunen; selv om jeg gerne saa Arbejdet fremmet og Havnen bygget færdig i en ikke alt for fjern Fremtid, ønsker jeg ikke en Forcering, som senere vil faa ubehagelige Følger for Kommunen. Det ærede Medlem Hr. Fibiger er jo ogsaa vidende om, at der er Undersøgelser og Overvejelser i Gang, som muligt vil faa Betydning for Sagens videre Forløb. Paa Finansloven for i Aar findes en Bevilling paa $\frac{3}{4}$ Mill. Kr.; at tale om national Skandale er derfor ganske uden Mening.

Jeg har saa kun et Par Bemærkninger om et Spørgsmaal, der har været fremdraget her, nemlig Samarbejdet mellem Arbejdere og Bønder. Det er, som bekendt, en staaende Paastand ude i Agitationen fra Oppositionens Side, at den nuværende Regering er en Fagforeningsregering, en Regering, som udelukkende interesserer sig for Fagforeningerne og nærer Uvilje mod Landbruget. Det rigtige i denne Paastand er, at Arbejdernes økonomiske Kaar under denne Regering er forbedret, og at de sociale Love yder bedre Støtte end før i Tiden. Men at det skulde være uvenligt over for Landbruget, er ikke let at forstaa. Forholdet er dog det, at Landbruget ikke lever af at

producere, men af at sælge den Produktion, som de frembringer, og nægtes kan det vel ikke, at den arbejdende Befolknings bedre Købeevne ogsaa kommer Landbruget til gode ved større Køb af Landbrugsprodukter paa Hjemmemarkedet.

Det er ikke ualmindeligt, naar man taler ved en Forsamling af Arbejdere, at der siges af disse, at der vises Landbruget en Interesse, som ikke staar i noget rimeligt Forhold til den øvrige Befolknings Interesser. Modsat, naar man staar i en Forsamling af Landbrugere, siges der, at man lader haant om Landbruget og lader det sejle sin egen Sø. Sandheden er dog vist denne, at den nuværende Regering mere end nogen tidligere Regering har forstaaet at vise Hensyn til alle Sider, hvilken Side af vort Erhvervsliv vi vender os imod. Den Lovgivning, som er ført under denne Regering, har været præget af et Samfundssind, saa ikke nogen tidligere Regering kan vise noget lignende.

Det er rigtigt, at der for Arbejderne er ydet en betydningsfuld Indsats gennem Lovgivningen, jeg tænker paa det store Kompleks af Beskæftigelsesforanstaltninger, Igangsættelse af offentlige Arbejder, Bygge- og Oprettelse af Husmandsbrug, Grundforbedringsarbejder, Landarbejderboliger og meget andet, som har øget Beskæftigelsen paa mange Omraader og været af overmaade stor Betydning for Arbejderne. Det er ogsaa rigtigt, at den sociale Lovgivning yder Værn for dem, som paa en eller anden Maade er slaaet ud. Men at dette skulde være en Samfundssulykke eller at det paa nogen Maade skulde genere Landbruget, er ikke til at forstaa. Thi det er lige saa rigtigt, at Landbrugets Interesser er blevet varetaget paa en sund og efter Forholdene naturlig Maade.

Paa adskillige Omraader er der skabt Lovgivningsforanstaltninger til Støtte for Landbruget, og adskillige Millioner Kroner er gennem denne Lovgivning tilført Landbruget. Det er en Lovgivning, som Arbejderne har ydet deres Medvirkning til, idet de, som Forholdene har formet sig under Krisen, har fundet en saadan Hjælpe-lovgivning naturlig og nødvendig. Man kan derfor ikke hævde, at Regeringen ikke har vist Vej frem til Samarbejde mellem Arbejdere og Bønder, et Samarbejde, som er formaalstjenligt og i begge Parters Interesse.

Regeringen har gennem Lovgivningsforanstaltninger vist Vilje til at bane Vejen for, at en saadan Forstaaelse kan naa frem til Virkeliggørelse; men et Samarbejde skal præges af Vilje til at finde et fælles Maal,